

תורת אביגדור

לימים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת יתרו תשפ"ב

תודה אמיתית

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת יתרו תשפ"ב תודה אמיתית

הרב וולנדר סיים להתפלל תפילת שחרית ליד הכותל המערבי והתחיל להתקדם לכיוון הכלא הירושלמי, שם הוא שימש כרב. בדרכו ברחובות הצרים של העיר העתיקה, הוא פגש במחזה מוזר ומדהים כאחד. מולו, הוא ראה לא פחות ולא יותר את צדוק "הצדיק", אותו פגש בכלא בשנה שעברה. וכך, כשהוא מתקדם לאיטו החזיק צדוק בכל יד קולר. באחד מהם היתה נתונה צפרדע בגודל הענק ביותר שהרב וולנדר אי פעם ראה וביד השניה היתה - שימפנזה!

"צדוק!" קרא הרב וולנדר, מנסה להישמע חברותי ככל יכולתו ולשוות לעצמו קול רגיל כאילו שום דבר מוזר לא מתרחש כאן. "מה שלומך?"

"או, הרב וולנדר!" קרא צדוק. "איך שאני שמח לפגוש אותך! תראה מה אני לובש! אני בדיוק הלכתי לגמ"ח הבגדים אתמול ובתחתית הערימה מצאתי את מה שנראה בברור האפוד של הכהן הגדול!"

"ברצינות?" שאל הרב וולנדר. "כיצד אתה יודע שזה האפוד?"

"בטח שזה האפוד," ענה צדוק בכעס. "תראה זה מאה אחוז תכלת! אני לובש את זה להכין את עצמי לכשאהיה המשיח!"

"א...מ.. צדוק," ענה הרב וולנדר בהיסוס. "המשיח עומד להיות משבט יהודה, ולא כהן. אסור לו ללבוש את בגדי הכהן הגדול."

"אה, לא ידעתי את זה," ענה צדוק. "אז אני אתן את זה לכהן הגדול כשאפגוש אותו."

הרב וולנדר בחר להעביר נושא. "אפשר לשאול מה פשר הטיול הזה בלוויית השימפנזה והצפרדע?"

צדוק הביט נדהם. "כבוד הרב," הוא אמר בהלם. "האם הרב לא מזהה את החיות הקדושות האלו?"

הרב וולנדר הביט בחיות שוב. "אני מצטער צדוק," הוא אמר. "אבל אני לא יכול לומר שהחיות האלו נראות לי מוכרות כלל."

"רבינו!" הזדעק צדוק. "אני מצאתי את הצפרדע הענקית הזו ליד הכור הגרעיני בדימונה - הסבים שלו היו הצפרדעים ממכת צפרדע במצריים! ואני חילצתי את השימפנזה הזו מגן החיות בירושלים בגלל שהסבא של סב סבה שלו היה חלק ממכת ערוב!"

"אני מבין," אמר הרב וולנדר באיטיות, לא שהוא ממש הבין.

"ואתה מוביל אותם ברחובות העיר העתיקה - על שום מה...?"

"כי אני לוקח אותם לראות את הכותל!" אמר צדוק בחיוך רחב. "כאשר קראנו בפרשה על המכות לפני מספר שבועות ואיך השם הציל את עם ישראל ממצריים, זה הזכיר לי איך השם הציל אותי מהכלא בשנה שעברה. התמלאתי בכזו הכרת טובה לקדוש ברוך

הוא, ישתבח שמו, והבנתי שהדרך היחידה בה הנני יכול לבטא כראוי את תודתי להשם היא על ידי הטיפול המסור בחיות הקדושות האלו.

"אני מאכיל אותם, מנקה אותם שר ורוקד בכדי להעסיק אותם. אני מבלה את כל יומי בעבודת השם בכך שהינני משמח אותם. וזה לא רק הצפרדע והשימפנזה!" צדוק הוציא מכיסו צנצנת זכוכית. "תראה, יש לי גם כמה כינים ממכת כינים!"

הרב וולנדר נשם נשימה עמוקה וארוכה לפני שענה. "צדוק, צדוק", הוא אמר בעדינות. "האם אתה חשבת אי פעם למה כתוב בעשרת הדברות 'אֱנֹכִי ה' אֵלֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם'? השם הוציא אותנו ממצרים רק חודש וחצי לפני שזה נאמר - מדוע היה צריך השם להזכיר לנו זאת?"

"האם בגלל שמזג האויר הלוהט שבמדבר גרם לנו לשכוח?" הציע צדוק.

"לא, לא, בוודאי שאנחנו לא שכחנו!" אמר הרב וולנדר. "בדיוק להפך! אנחנו היינו מלאים ברגשות הכרת הטוב והערצה על כל מה שעשה השם עבורנו עד כדי כך שכשהשם בא להציע לנו את התורה ענינו באופן מידי 'נעשה ונשמע', ללא היסוס. רצינו בכל מאודנו לעשות כל מה שרק מבקש מאיתנו השם, מתוך הודיה על הניסים האינסופיים שהוא עשה בעבורנו. אז השם הזכיר לנו במתן תורה שאנו אסירי תודה אליו על כל הדברים האדירים והעצומים שהוא עשה בעבורנו וממשיך לעשות בשבילנו תמיד.

"אבל במקום שתתפלל בבית הכנסת ותלמד תורה, אתה מתעסק עם כאלו חיות. זה לא הכרת הטוב - הדרך הראויה להראות לבורא את הכרת הטוב שלך היא על ידי עשייה עקבית של המצוות ומילוי רצונו, כפי שאמר לנו במתן תורה! אז למה שלא תתפטר מהחיות האלו ומכל השטויות ותפגוש אותי בבית הסוהר שם אני אמסור שיעור במסילת ישרים? אתן לך אישור אורח בכדי שהשומרים ידעו שאינך אסיר", הוא הוסיף במהירות כשראה את הבעתו המפוכדת של צדוק.

"או, הרב וולנדר, זה נשמע רעיון מעולה!" קרא צדוק, מתכופף בכדי לשחרר את הקולרים מצווארי החיות.

"לא צדוק! תפסיק!" קרא הרב וולנדר, אבל זה היה מידי מאוחר. השימפנזה והצפרדע הענקית זינקו בזריזות במורד הרחוב ונעלמו מהאופק...

המשך בשבוע הבא, בע"ה...

שבת שלום ומבורך!